

банкнота. — Ами че ние намѣрихме имане! Сега, стойте мирно и ме оставете да прочета писмото. И той седна при масата и почна да зубри кривитѣ попски слова.

„Защото войната тия дене избухва и се не знае какво ще ни донесатъ тѣзи тревожни врѣмена, то затова скрихме колкото парици имахме въ нашитѣ портрети. Нека това да бжде въ наслѣдство на нашия добъръ синъ Маринъ Николовъ, който постъпи като запасенъ войникъ, да се бие за свободата на поробена Македония. Дано Господъ Богъ го води по всички пѣтища на побѣдата и го закриля и ни го запази живъ и здравъ. Тази ще бжде молитвата ни, дѣдо Господъ си има грижата да ни прибере въ царството сѣое.

На 20 септемврия, 1912 г.

Никола Мариновъ
Мария Маринова“.

— Маринъ Николовъ! Маринъ Николовъ! — повтори полковникътъ и бързо отвори другия портретъ. Когато и отъ него изкочиха сжщо такава банкнота и сжщо такова завѣщание, той се взираше ту въ малкитѣ, ту въ подписитѣ на двѣтѣ завѣщания. И силно развълнуванъ хвана ржката на Милка.

— Кажи ми скоро, скоро, мило дѣте — гласътъ му стана високъ и дрѣзгавъ — кой е вашиятъ баща?

Дѣтето го гледаше очудено.

— Маринъ Николовъ, каза тихо то — Маринъ Николовъ, старши подофицеръ отъ 23-и Шипченски полкъ.

Старецътъ се стѣписа назадъ и се подпрѣ здраво о якия си бастунъ.

— А дѣ живѣхте? — продължаваше да ги изслѣдва той съ голѣмо напрежение.